

שימעון פרס ויצחק שמיר, במלון המלך-דויד, בירושלים

העולם הזה: שבועון החדשות הישראלי • המערבת והמינהלה: תלאביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • עורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מישנה: דוב איתן • עורך מבנית: יוסי שנון • עורכי כותוב: ענת ישראלי וג'ורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפירי ענת סרגוסטי וצ'ימי מנשה • עורך דפוס: יפתח שביט • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ • ההפסה: הרפוס החדש בע"מ, תלאביב • הפצה: גר" בע"מ

קוּיָא יוֹי

שתי ערך חקירה מוקדמת. הוא פנה אלי באותה הבקשה. אם יוכח בבדיקה שאין יסוד לחשד, טען, איך יוכל האיש להמשיך ולשפוט אחרי שהדבר פורסם?

בדרך-כלל אני מסרב להצטרף לקישרייה-השתקה, אך במקרה זה נראו לי הנימוקים.

שאלתי אותו מי האשה שהעלתה את החשד. הוא אמר שזוהי עורכת-דין בשם יונה סופר.

פרצתי בצחוק. הכרתי את הגברת. אני זוכר את המלים המדוייקות שאמרתי לשפירא: "אני לא הייתי מרשיע כלב על סמך דבריה של יונה סופר."

אחרי חקירה הועמד מלחי לדין, והדבר פורסם. ברבות הימים, אחרי מישפט ארוך ומייגע, זוכה מן האשמה של קבלת שוחד, ומאו הוא פועל כעורך-דין פרטי.

מכוער ואכזרי

בקיצור: אני סבור כי לכיב נהג בחוסר-אחריות משווע, כאשר פירסם את המידע הכוזב בירחון שלו. אין לי טענה כלפי השופט חיים שפירא, שהרשיע אותו בזילות בית-המשפט (איוו מילה איזמה!) על פי סעיף 255. העונש של שלושת חודשי מאסר נראה לי די חמור, אך איני יכול להתווכח על כך.

השערוריה מתחילה בשלב הבא. כאשר שופט מטיל שלושת חודשי מאסר, הוא מתכוון למה שנקרא "עבודת-חיוץ", ולא למאסר בפועל. על אחת כמה וכמה כשמדובר באדם הנשפט לראשונה, שאינו פושע מועד. על פי שיטה זו בילה אהרון אבו-חצירא את שלושת חודשי המאסר שלו בביקורים במיטרת בית-הדין, ויש דוגמות ללא-ספור לנוהג זה. אך כאשר היתה המיטרה צריכה להמיר את מאסרו של לכיב בעבודת-חיוץ, סירבה. לכיב נכלא ברמלה.

אין שמץ של ספק לגבי הסיבה: זוהי נקמה של קציני-מיטרה בעיתונאי, שמירר את חייהם כמשך השנים. נראה כי המיטרה אך המתינה להודמות, והנה זו באה.

טענת המיטרה, שלכיב הורשע בעבר על עבירות מסוג אחר, ושתלויים נגדו חשרות על עבירות אחרות, אינה רלוונטית. ההרשעות הקודמות היו ידועות לשופט. והחשרות החדשים לא עמדו במבחן של מישפט. כל אורח הוא חף מפשע, עד שהורשע בו.

זוהי פרשה מכוערת, וגם אכזרית. היא מציגה את מפקדי המיטרה, בוראש וראשונה את שר-הפנים יוסף בורג, באור דוחה מאוד. יכול מישוה להתפתות לחשוב: ואולי בכל זאת צדק לכיב כמה שאמר עליהם?

באחד הימים, כאשר יגאל לכיב נר עדיין בהעולם הזה כחוקר לכלי, הוא טילפן לי באופן בהול ייקש לבוא אלי מיי. כיושבו על מירפסת דירתי סיפר לי סודי-סודות ידועה מרעיה שהגיעה ליו: שהשופטת כמישפט-הדיבה של צלאל מיורחי נגד הארץ "נקנתה". זא הציע שנקדש לכך את שער גליון הבא של העולם הזה. אחרי שמעתי מה בפיו, פרצתי צחוק. הבעתי את דעתי שהמידע הובוא לו הוא מופרך מיסודו. שאין לו ממצ של תימוכין, ושבעיני הוא גוחך. לא זה כלבר שאיני מוכן פרסמו, אלא שאני מזהיר אותו מפני טמו בכל מקום אחר. זמה לי שאייאפשר להעלות על דעת חמד משיחוד של שופט.

עיתונאי לכיב נקמה

מידע כזה מערער את אחד מיסודות המישטר הרמוקרטי ושילטון-החוק: האמון ביושר האישי של השופטים. אילו היה מגיע אליי מידע אמין מסוג זה, הייתי פונה תחילה אל שריה-מישטים ותובע ממנו לחקור ולהסיק מסקנות. רק אילו שוכנעתי כי יש קשריה-שתקה לגבי מידע מוזמן ובוטות, הייתי מקבל על עצמי את האחריות לפירסומו.

אינני מוכר בעלמא. פעם הזמין אותי שריה-מישטים, יעקובי-שימשון שפירא, באופן כהול לביתו בשבת. אמהתי לסיבת ההזמנה הבלתי-שיגרתית. בוילה שלו בשרדות נך גוריון גילה לי שפירא סוד כמוס: שמישידי האשימה את השופט המחוזי אליעזר מלחי בקבלת שוחד. השר עשה הסכם ג'נטלמני עם עורכי היומונים, שלא יפרסמו את העניין עד

דא.א.א.א.